

Tidsbilder 1

Sölvesborgare berättar

Jonte Göransson (bild)

Bo Sandqvist (text)

TIDSBILDER 1

SÖLVESBORGARE BERÄTTAR

Jonte Göransson (bild)

Bo Sandqvist (text)

Tidsbilder 1

—

Sölvesborgare berättar

12 intervjuer med äldre sölvesborgare om tider som varit

Förord

På varsitt håll hade vi funderat på något slags dokumentation om "hur det var förr", Jonte på bilder och Bo på text. När vi sedan i olika sammanhang kom att alltmer samarbeta, var det naturligt att försöka göra något av planerna och resultatet föreligger här.

Vår metod har varit lyssnarens. Samtalen har bandats, renskrivits och sedan redigerats, men så att texten fortfarande står det talade språket nära. Många ordvändningar och uttryck är ursprungliga. Vi har fotograferat av bilder, som finns med i boken som en kommentar till texten – eller om man så vill, tvärtom!

Tolv intervjuer har det blivit och arbetet har utförts mellan 1989 och 1991 på fritiden. Givetvis skulle ett projekt som detta kunna pågå hur länge som helst med många alternativa inriktningar. Dock måste vi av praktiska skäl sätta en gräns någonstans. De tolv som intervjuats representerar olika verksamheter och intressen och vi menar att de tillsammans taget ger en någorlunda nyanserad bild av en tid, som det är viktigt att minnas.

Vi vill rikta ett varmt tack till Sölvesborgs fritids- och kulturnämnd som med ett löfte om förlustgaranti stärkte oss i vår övertygelse om att boken har ett värde som dokumentation av flydda tider.

Likaså tack till alla som hjälpt oss med att förmedla kontakter med dessa tolv personer. Framför allt tack till er som vi intervjuat, för att ni ställde upp och berättade för oss! Ni har lärt oss mycket och en del av det hoppas vi kunna förmedla genom denna bok.

Slutligen bör det sägas, att samtliga intervjuade tagit del av sina respektive manuskript och godkänt dem.

Bo Sandqvist

Sölvesborg i oktober 1991

Jonte Göransson

Innehåll:

Gustaf Cassel	9
Nisse Dahlberg	23
Svea Dahlberg	33
Sven Eker	47
Gösta Johansson	63
Lennart Johansson	75
Tage Nilsson	85
Wiking Nilsson	99
Karl-Ivar Olnäs	111
Sture Olsson	123
Ester Pedersen	135
Viktor Österbladh	147

Gustaf Cassel

Gustaf Cassel är infödd sölvesborgare, född den 9 okt 1919. Som barn bodde han i ett hus som nu är rivet, ungefär där Furulundsskolans verkstadslokaler är idag. Runt om fanns åkrar, som lottades ut till sölvesborgare. Gerbolyckan kallades det, där odlade man potatis. Sen flyttade familjen ner mot kyrkan, till Markgatan 5.

1926 började Gustaf i Möllebacksskolan, som då var påbyggd med en våning. Bitar av det gamla skiffertaket från 1919 låg fortfarande kvar på skolgården och av dessa gjorde barnen "flintyxor". Klassen var ca 25 st. Man hade slöjd uppe på vinden, där eldades med vedspis och värmdes lim. Det var inte så noga med brandsäkerheten på den tiden.

– Jag hade först Klara Jönsson, skeppshandlarns dotter; i trean fick jag John Hernborg. Han var ju väldigt intresserad av scouting, så jag blev ju scout också – man blev det om man hade Hernborg som lärare. Vi höll till i byggmästare Modigs gård på V Storgatan (som nu ägs av Peter Lindborg). Gick tre år för Hernborg, hoppade över sjätte klassen, han hade lite sådant för sig. (Jag läste tillsammans med några kamrater in sjätte klassens kurs under vårterminen).

– Fantastiskt vad man uppskattade småsaker under folkskoletiden! Som när vi alla elever – jag tror det var efter sommarlovet – samlades och tågade ut på Falkviksslätten. Fana i spetsen, matsäck; det var ett riktigt äventyr. Så lekte vi därute.

– Vi hade särskilda pojk- och flickklasser utom i småskolan. Kanske gjorde det att det blev ett hårdare klimat. Flickorna hade sin slöjd och pojkarna sin, gymnastiken var ju också olika. Vi hade gymnastik nere vid rådhuset, där fanns inga duschar utan man fick kränga på sig kläderna svettig och dan. Synd att man förstörde den byggnaden, den var så fin utanpå.

– Gick som sagt från femte klass till realskolan, som då höll till nere i gamla stadshuset. Vi var 23 elever, som tog realexamen 1935. I realskolan var stadsbarnen i majoritet och resten kom från landsförsamlingen, Mjällby och Gammalstorp samt någon enstaka elev från exempelvis Jämshög och Näsrum. Vi var sista klassen där nere, sen flyttade man över till den nybyggda realskolan (nuvarande Furulundsskolans äldsta del).

– 1938 tog jag studenten i Kristianstad. Jag gick latinlinjen och det har jag haft en väldig glädje av hela mitt liv. Genom latinet fick vi en fin humanistisk syn genom att vi fick läsa om det gamla Rom och Grekland. Och så känner man igen grunden i många andra språk.

– Jag reste med tåget, som gick kvart i sju och så var man tillbaka vid fem. På den tiden fanns ju lysterbanan som kom med sill ("sillatåget", "sillexpressen") från Hörviken och de var nästan alltid förse-nade. Vi räknade med det, men ibland kom tåget i tid och då kunde det hända att någon mis-sade Kristianstadståget.

– Min far var arbetare och det var inte många från arbetarklassen som gick i gymnasiet, men här märkte man inte av någon klasskillnad, det var en fin sammanhållning i klassen. Jag tyckte om att läsa, det gick liksom av sig själv. Familjen stöttade, något annat stöd fanns inte.

– Jag låg inne på andra året i värnplikten, 1939, i ett s.k. studentkompani. Spänningen i världen ökade, kriget bröt ut och det var svårt att komma loss och få börja läsa. Jag hade kommit in vid seminariet i Linköping och ännu i november månad var jag kvar i det militära. Men jag hade en förbindelse här i Sölvesborg, Agevall vid tullen, han var radikal, betraktades nästan som kommunist. Min far kände honom och Agevall kände i sin tur Elof Hällgren som var riksdagsman i Hällevik. Hällgren tågade upp till Per Edvin Sköld, försvarsministern, och när han fick höra talas om min situation, sa han enligt Hällgren: "Det är klart pojken ska bli fri". På så vis blev jag hempermitterad. Jag hade skrivit till kungen, men första gången fick jag bara tillbaka brevet. Sen kom det från Sjöförsvarets kommandoexpedition att jag hade blivit hempermitterad. Det är kanske mer en rolig historia idag, men så gick det till!

*Minne från Kärnan
Helsingborg*

Efter realexamen

– Att jag kom till att läsa vid seminariet i Linköping var mer en tillfällighet. På kompaniet träffade jag trevliga människor och en av mina kamrater berömde Linköping, därför valde jag det. Trivdes med staden, det var bara manliga seminarister där, men jag hade vid den tiden träffat min blivande fru. Trevlig tid, fin stad och trevliga människor. Det var väl inte alldeles självklart att jag skulle bli folkskollärare, hade egentligen tänkt läsa språk, men det kostade pengar, jag kom ju från arbetarmiljö och det var en prestation för familjen att låta någon få läsa. Folkskolläraryxamen tog bara två år. Jag blev färdig 1941 och har aldrig ångrat lärarjobbet, har trivts väldigt bra.

– 1942, på hösten, kom jag till Sölve skola. På grund av kriget blev det väldigt splittrat till följd av inkallelser. Men jag klarade mig rätt bra, längsta perioden var 1944, då låg jag inne 6-7 månader i sträck. Annars var det kortare perioder, rätt konstigt egentligen eftersom jag tillhörde kustartilleriet. Jag bodde hemma den första tiden, det var ju billigast och enklast.

Första tjänsten vid Sölve skola

– Det var ju lite skillnad på skolan då och nu. Sölve var organiserad som B1 skola, första och andra klass var A-skola, var och en läste för sig. Ynde skola las ner vårterminen 1937, därefter kom Yndebarnen över till oss. Sölve landsförsamling var en liten kommun med ca 1200 invånare, inklusive Ynde. Lärarinnan i Ynde, Kerstin Kristoffersson, följde med över till Sölve och var småskollärare tillsammans med Anna Witzell. Sen läste klasserna 3-4 och 5-6 ihop, sjuan gick för sig och läste i dåvarande kommunalsalen (där Golv Team håller till nu). B1 formen var en rätt fin skolform, eleverna lärde sig arbeta mycket på egen hand.

– 1945 åkte vi på skolresa till Stockholm med min första klass. Det var ett oerhört äventyr för eleverna – större delen av dem hade inte varit ens i Kristianstad. När vi gick längs Kungsgatan mot vårt logi mötte vi förstås många välklädda människor. En elev frågade mig: "Lärarn, finns det inga som arbetar i Stockholm?" Det var en helt annan värld de kom till. Eleverna sa lärarn ända till slutet av 60-talet sen kom dureformen. Fast på senare tid kallades jag Gustaf.

Elever i Sölve skola 1944. Fr. v. i övre raden: Hans Hildingsson, John Svensson, Lennart Nilsson, Kurt Jönsson, Rikard Hervedsson. Undre raden fr. v: Kerstin Leandersson, Birgit Hallkvist, Lilian Nilsson, Elly Persson, Elsa Persson, Inga-Britt Axelsson, Ulla-Britt Johansson, Ulla Svensson.

– Det var en strängare fostran på 40-talet, man hade inte så fritt förhållande till föräldrar och lärare som nu. Distans var det och eleverna lydde. Men visst hade vi ett fint förhållande i skolan, det märks när man träffar gamla elever. Klart att det då som nu uppstod konflikter, konstigt vore det annars. Föräldrarna träffade vi inte särskilt ofta, det var bara om det hände något särskilt. 1946 blev jag ordinarie. Då var jag sen tre år gift och ett år senare föddes min äldste pojke. Vi flyttade ut till Sölve och fick bo i lärarbostaden, som då var omodern med vedspis, kakelugnar och kamin. I slutet av 40-talet renoverades den och blev väldigt fin. Det var en jättestor trädgård till, där hade man verkligen full sysselsättning, den var på 1600 kvadratmeter.

– Sen hade vi skolträdgård också, men det var bland det mest misslyckade jag har varit med om under min skoltid. Dels låg den på baksidan, mot norr, det var fuktigt och sankt och tungt i jorden. Den sköttes

när skolan höll på, men på sommaren kom det ingen så det växte igen. Den försvann efter några år, det var ingen som tyckte det var någon mening att ha den.

– Vi läste fem timmar varje dag, även lördagar. Ovanpå detta hade vi slöjd, två gånger två timmar. Slöjdsal fanns i källaren. Jag tror att eleverna uppfattade slöjden positivt, har så fina minnen från den. Vi gjorde hörnskap i allmogestil och de blev faktiskt fina. En elev gjorde bakhord till några av lärarna och var mycket stolt vid leveransen.

– Vi började klockan 8 och slutade kvar över ett, utom när vi hade slöjd. Vi hade en halvtimmes lunchrast och de som bodde nära kunde kila hem, de andra hade lite matsäck med sig. Man satt i kapprummet och åt, det var primitivt jämfört med dagens situation. En del hade det svårt ekonomiskt. Majblommekommittén stödde dem som hade det svårt, de betalade mjölken. Man kände familjerna väl, det var inte så många som bodde där. En familj ute på Sölvedal var 18 syskon, alla var inte hemma förstås. Men vi kände ett ansvar för dem som hade det svårt. Jag tror inte de som fick hjälp uppfattade det som en utpekning eller förnedring, tvärtom har jag ett intryck av att man var tacksam.

– På vintern hade man fortsättningskola, det var ett elände. Den började i oktober. Två lärare, alltid manliga, två eftermiddagar var. Vi läste mellan 2 och 5. Eleverna hade varit ute och skaffat sig jobb. Det var brist på arbetskraft på grund av alla inkallelser. Varken eleverna eller arbetsgivarna var särskilt angelägna om att eleverna skulle komma till skolan, det förstod man på många. Vi skulle lära eleverna räkning, praktiska skrivelser, samhällskunskap, hur riksdagen fungerade och sådant. Det höll på till april. Fortsättningsskolan övergick senare i åttonde klass.

– Potatislov hade vi också, vi började lite tidigare på hösten i Sölve. I månadsskiftet sept/okt var det fjorton dagars potatislov. Under kriget utvidgades lovet till tre och fyra veckor, två veckor behövde vi inte läsa igen. Vi var tvungna att hjälpas åt, eftersom det var ont om arbetskraft. Jag har ingen känsla av att kriget påverkade barnen särskilt mycket, de var nog inte så oroliga som föräldrarna. Men visst kände vi alla, både barn och vuxna, en lättnad när freden kom. Den morgonen samlades vi kring flaggstången på skolgården. Att hålla skola den dagen gick bara inte. Barnen fick hem efter matsäck och sen traskade vi upp på Ryssberget, lekte och firade freden.

– 1954 flyttade jag från Sölve till Möllebacksskolan. Då var folkskolan i Sölvesborg trångbodd, jag hamnade på Salem, men man läste överallt, i Folkets Hus, i gamla sjukstugan, i IOGT-lokalen, i gamla stads-
huset. Man hyrde en lokal i ett dåligt hus nere vid hamnen, det regnade in så man fick ha vattenspannar på golvet. På andra våningen hade vi då scoutlokalen. När man byggde till Möllebacken 1959 lättade det givetvis. Var i Sölve från 41 till 54, sen flyttade jag till Möllebacken, flyttade över till Furulund på 70-talet och sen till Hjortakroken.

Min första klass på Möllebacksskolan (1954-55). Överst fr.v. Kjell-Åke Cederblad, Anders Lagerström, Ronny Karlsson, Hans Fröberg, Rune Persson, Ingvar Appelqvist, Roy Karlsson, Mats Nilsson, Gert Olofsson, Rodney Jaxell. Andra raden fr. v. Kent Olausson, Ragnar Block, Margareta Svensson, Birgitta Ryding, Kristina Melander, Gunilla Björk, Rosita Lundin, Bo-Gösta Andersson, Peter Håkansson. Undre raden fr.v. Lena Asp, Lena Juhlin, Britt-Marie Falk, Inger Kullberg, Ylva Wallin, Birgitta Olsson, Anita Göransson, Märta Juhlin, Anne-Christine Lindell, Karin Eivik.

Skolmiljöer och inblickar

– Den s.k. fria fostran, i början av 60-talet, missuppfattades nog på sina håll. Man fick för sig att vuxna inte skulle blanda sig i de ungas normbildning. Elevvården har blivit bättre, man bryr sig om eleverna på ett annat sätt nu. Förr lät man en del elever passera och det var ju så att en rätt liten elit gick vidare till realskola och gymnasium. Man försökte nog hjälpa dem som hade svårt för sig, men man var ju ensam. Hjälpklass fanns inte i Sölve, men i stan fanns det från 50-talet, det var Tyra Westerlund som hade den. Syftet var att hjälpa eleverna. Har man svårt för det, blir man kanske lite stökig, men syftet med hjälpklassen var inte att ta hand om stökiga elever i första hand. Hjälpklassen höll till i gamla sjukstugan (där K-marknaden ligger idag). När grundskolan kom till, satsade man mycket mer på att ge stöd åt elever med svårigheter, Specialklasserna försvann och elever med svårigheter får nu hjälp inom klassens ram. De sista tio åren tjänstgjorde jag som speciallärare i svenska och matematik. Ibland funderade man nog lite över om inte studiebegåvade elever fick för liten uppmärksamhet.

– Pojkarna slogs väldigt ofta på rasterna. Det gick lärare som rastvakt som fick ingripa och skilja slagskämparna åt. Det var ett påtagligt fysiskt våld, som vi ingrep mot. Det psykiska våldet, som idag kallas mobbing, märkte vi inte så mycket av då. Barn var faktiskt barn längre förr, man lekte mycket och lekte som vi idag tycker barnsliga lekar, leka datt, det gör nog inte femmor idag.

– Jag läste gärna högt och mycket för ungdomarna. Minns hur de skrattade och nästan hoppade i bänkarna när jag läste Pippi Långstrump. De tyckte det var fantastiskt att man kunde göra som Pippi, tvärtemot det vanliga. Det diskuterades ju i pressen om man skulle barnförbjuda den! Nu upplever nog inte barnen Pippi lika starkt, man kan ju göra som hon i dag gentemot vuxna. Högläsningstunderna har gett mig mycket, förmodligen eleverna också, de levde sig in i texterna oerhört starkt och skapade sina egna bilder. De bad att jag skulle läsa för dem, de älskade Bombi Bitt, men tyckte också om lite svårare texter, Martinsson t ex.

– 1919 års läroplan gällde till 1941. Det var rätt klart vad man skulle lära sig. Bildningsarvet var mer utkristalliserat då. Vi hade morgonbön, vi började med en psalm, en bön, läste lite ur en bok, men det var

ofta religiös anknytning. Mot jul och påsk följde vi faktiskt högmässotexterna.

– Något pedagogiskt stöd fick man inte; det var ren klassundervisning, speciallärare, kuratorer, psykologer etc fanns inte. Man hade sin klass, stängde dörren och var med klassen. Inte så öppet som det är nu. Kurser fick man resa på själv på sommaren.

Skolledning och medinflytande

– John S Ericsson var överlärare, han ville vara först med det mesta. Han införde yrkesvägledning och där hade jag en viss tjänstgöring 2 timmar på måndagarna, nere i arbetsförmedlingen som då låg intill gamla stadshuset. Synd att man rev de små fina husen där. Den schemalagda yrkesvägledningen utvecklades sedan ur detta.

– Kyrkoherde Fjellander var ordförande i skolstyrelsen ute i landsförsamlingen. Ibland kom han ut och hörde på lektionerna, det skulle ju skrivas tjänstgöringsbetyg. Särskilt ofta kom han inte.

– Jag var lärarkårens utvalda representant i skolstyrelsen i Sölvesborg under många år. Det var lite bråkigt där ett tag med personliga motsättningar mellan lärare och chef, skolstyrelsen ställde sig på lärarnas sida. John S Ericsson avgick sedan med sjukpension.

– Det var en fin kontaktkanal att lärarkåren hade en representant i skolstyrelsen, den försvann ungefär när grundskolan organiserades. Facket hade nu byggts upp och gjorts starkare, MBL-förhandlingar och sådant, men under sammanträdena får man inte vara med. Något fackligt medvetande fanns egentligen inte från början, man träffades på kollegiet, som representant fick man försöka agera på egen hand så gott det gick.

– Sen så har jag ägnat mig åt skolbibliotek. I Sölve hade vi en liten låda i varje klassrum. Inte så mycket, men det utvecklades efterhand. I skolan fanns också ett kommunbibliotek, det var tradition att den manlige läraren skulle ta hand om det. Det var ett mycket litet bibliotek med små anslag. Öppet en kväll i veckan. Man lånade skönlitteratur mest, Moberg, Fridegård, en del reseskildringar. På Möllebacksskolan fick jag också hand om skolbiblioteket. Här organiserade jag ett gemensamt bibliotek i ett klassrum, som efter tillbyggnaden 1959 helt inred-

des till skolbibliotek, som var tillgängligt hela skoldagen. På 70-talet läste ett par årskurser på Furulundsskolan, som tömtes i och med Bokelundsskolans tillkomst. Även där inreddes ett gemensamt skolbibliotek, som senare tillsammans med mig flyttades till Hjortakroksskolan. Jag var under dessa år 1:e skolbibliotekarie, som det så fint hette, vilket innebar att jag hade ett övergripande ansvar för verksamheten.

Skolan – ständiga förändringar eller evigt densamma?

– Grundskolan, som kom 1961, var den största reformen. Alla skulle nu få samma chans, alla skulle få hjälp. Arbetssättet blev friare, läraren skulle inte styra så som tidigare. Eleverna skulle vara med och diskutera och deras åsikter skulle respekteras. Det skulle bli demokrati även i skolan och samarbetet med föräldrarna utvecklades och skolan blev öppnare. Det var många goda tankar och jag har ingen känsla av att lärarkåren upplevde grundskolereformen negativt, inte bland låg- och mellanstadielärarna i alla fall. Man satsade också mycket på ny materiel och nya läroböcker. Det var en ganska rik period.

– Lärare är individuella i sin undervisning. Man kan inte påtvinga någon en viss metod. Man har experimenterat uppifrån, kanske inte alltid så genomtänkt. I samband med grundskolan skulle det bli mycket nytt, blockläsning, grupparbeten, individualisering. Skolan växer organiskt, man måste bygga på erfarenheterna.

– Ibland när man tycker något är nytt, så har man varit med om det förut. Grupparbeten, t ex hade vi långt innan det blev ett inneord. Och den s.k. nya matematiken kom det ju platt intet ut av.

– Lärarjobbet har utvecklats från ren undervisning till mer socialarbete. Man får inte syssla med det man är utbildad för. För många nya är det nog chockartat att upptäcka att man inte bara får undervisa utan syssla med helt andra saker.

– Vilket överflöd på undervisningsmateriel det är nu jämfört med när jag började som lärare! Det var ju egentligen bara planscher och skiop-tonbilder man hade när man skulle visa något. Bildband fanns inte. Arbetsböcker som Sjöholm-Goes hade instruktioner som på sitt sätt förbådade grupparbetena. Man fick som elev anstränga sig för att skapa bilder, det var nog nyttigt. Och texterna var nog svårare än de är

nu, därigenom utvecklade man språket och fick ett större ordförråd. Ofta var det fråga om kompakta, faktafyllda texter. Men vi som läste de gamla texterna i t ex historieboken kan se slaget vid Lützen framför oss, hur de stred där i dimman och kungen blev ensam och de kom och sköt honom i bröstet och han ramlade av hästen – allt detta kan man se framför sig. Men historiesynen har ju ändrats, Gustaf II Adolf och Karl XII spelar ju inte samma roll längre. Nu vill man mer ha reda på hur folket levde och hade det. Men när man läste om dem en gång var det nästan så man blev deppad med nederlagen vid Lützen och Poltava och allt det där.

– Jag har haft många elever som varit intressanta och som är underbara att möta som vuxna. En rolig episod: vi hade ett jubileum för några år sedan. En av de gamla eleverna hade studerat rymdkommunikation i Lund. På jubileet var vi på Druvan och vi saknade just honom. Källarmästaren stängde dörren. Då klev specialisten på rymdkommunikation in genom fönstret, det var festligt. Per Eriksson hette han, är nu rektor för Högskolan Karlskrona-Ronneby.

Läraryfunderingar

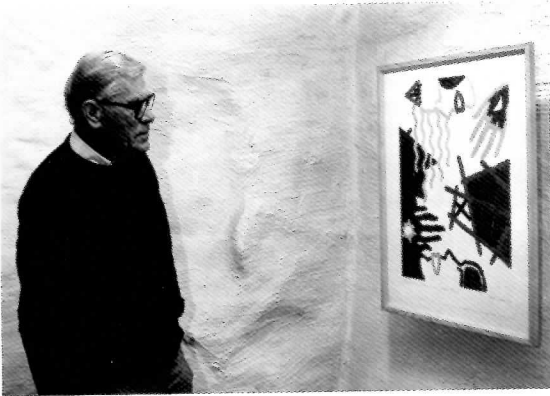
– Visst var det roligt när en förälder kom och sa, tack så mycket för att du lärde min son räkna eller när en elev sa att det var tack vare dig som jag blev intresserad av naturen. Det värmer att höra sådant.

– Jag försökte vara ute mycket, var ofta på Valje halvö, det är ett paradys på våren, ibland hade vi exkursioner och tittade på blommor, ibland spelade vi brännboll. När vi samlas till jubileum vill man faktiskt börja med att spela brännboll – man vill återuppleva det.

Vi funderar lite på vilka stunder man minns från sin skoltid och att lärarna ofta inte är medvetna om dem. När det sker en avvikelse från det invanda, läraren något oväntat, ger en belöning till klassen efter ett gott arbete eller plötsligt avviker från ämnet och börjar ge av sig själv och sin erfarenhet, när han börjar berätta. Och att detta givetvis utnyttjades av eleverna – vi kommer att tänka på den mycket kunnige Gösta Falck på realskolan som vi elever försökte få in på andra associationsbanor än läxförhörets – Falck blev nämligen väldigt ilsken om man inte kunde läxan. Han kunde då berätta t.ex. om det vackra koppartaket på

Furulundsskolan (eftersom skolan byggdes 1934-35 var koppar fortfarande billigt material) eller om de engelska järnvägarna eller vad som helst.

– Men flödet av information och upplevelser är ju mycket starkare nu. Vi lever i ett informationssamhälle med ett överflöd på bilder. Svårigheten nu är väl i stället att hitta rätt, att kritiskt granska det som vi är utsatta för. Vilka bilder kommer dagens barn att minnas? Jag själv kan ännu se framför mig Gustaf Adolf vid Lützen, den fruktansvärda gorillan i naturläran, planschen med den ståtliga indianhövdingen, som blickar ut över prärien, bilder ur Jesu liv, Sörgården. Nog har vi i vårt sekel varit med om en rasande utveckling. Man undrar bara – vart är vi på väg?

D.N. 31.12.1959.

Avslutningsvis vill vi gärna visa några andra sidor hos denne mångsidige man. Gustaf har varit mycket engagerad i Sölvesborgs konstförening, han målar själv dessutom. Även dikt-konsten behärskar han som synes!

Folkskollärare Gustaf Cassel skriver från Sölvesborg som så:
 En vårlig backe med häggar och hassel
 sitter jag här och tänker på.
 Så starkt som i år har jag aldrig saknat
 en sådan backe, vårlig och ljum.
 Ty nu har de svarta myrorna vaknat
 och ätit sig in i mitt vardagsrum.
 Om solen därute behagade skina
 och om marken blev grön genom hennes försorg
 blev det friare svängrum för myrorna mina.
 Skriver herr Cassel från Sölvesborg.

(Gustafs bidrag till Namn och Nytt-sidan, DN,
 28/2 1954)